

NOI BELLUGADIS I ALEGRE

— QUE NO S'ESTA MAI QUIET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

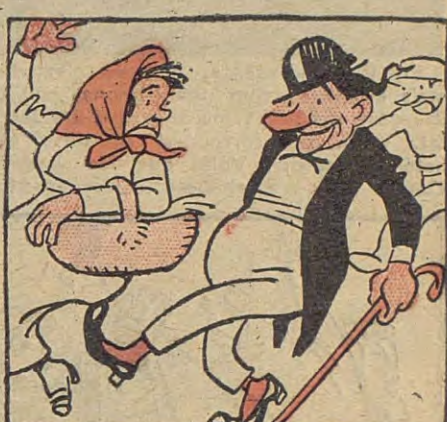
QUARTA AVENTURA D'EN VIROLET

Se li acut al Virolet
el imitar al Charlot.
I ell que sí, compra un barret!

Ja se us posa a caminar
parodiant l'heroi del Cine.
I tot ho tira a rodar.

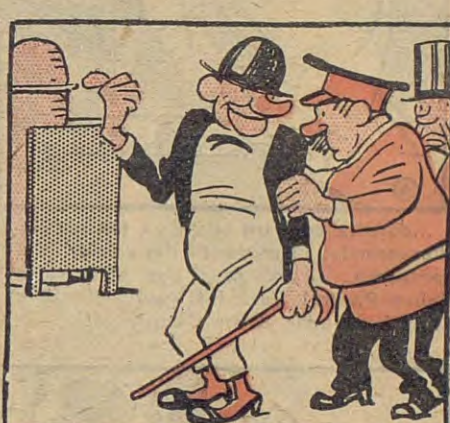
Al fer una pirueta
dóna una cossa a una dona
al mig de... «la panereta».

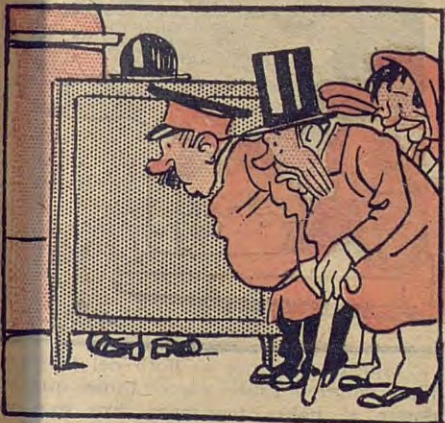
I amb el mànec del bastó
fa una gràcia poc graciosa
i molesta a un bon senyor.

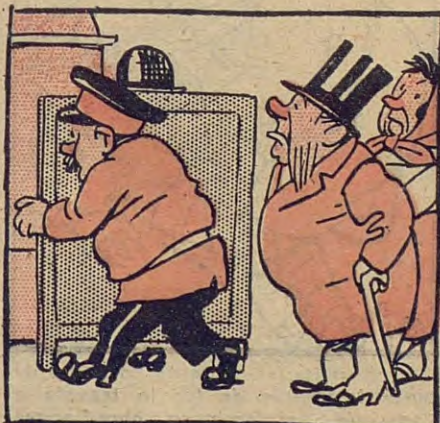
—Faci el favor senyò urbano
de portar al «cuartelillo»
tot seguit a aquest fulano.

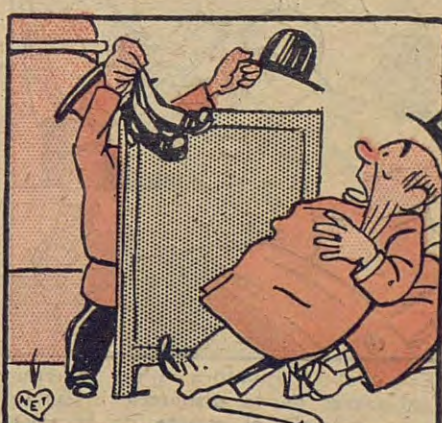
—Anem a câ la Ciutat.
—Molt bé, més abans permeti'm.
Tinc una necessitat!

—Es preciso vichilar,
aquest chico és un tunanta
que se'ns podria escapar.

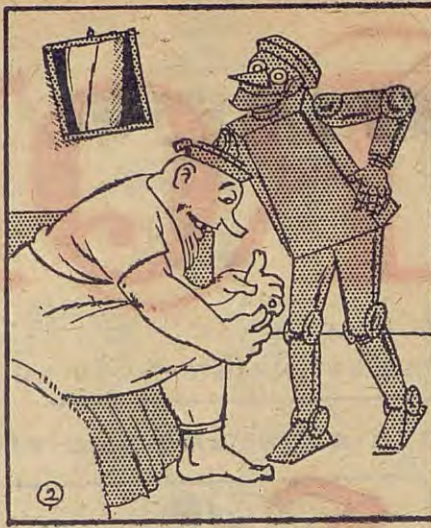
—Sembla que s'hi hagi adormit.
—¿Qué haces aquí, muchacho?
—No contesta, quin neguit!

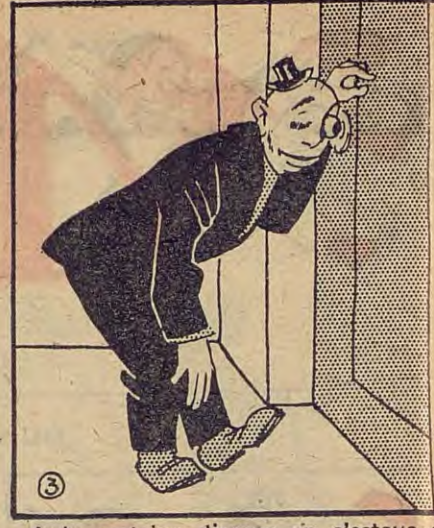
—Señores, nos ha enserat,
ha dejado estas dos cosas
i el pillastre ens ha guillat.

En Panxa-contenta, després d'expressar-me's el cervell com una llimona, havia inventat un ninot mecànic que ho feia tot. Volia que corregués? Apretava el botó de córrer. Volia que fes boxa? Doncs apretava el botó corresponent.

En Panxa-contenta se n'anava al llit tot satisfet i mai tenia por de res, perquè tenia un arma poderosa de defensa: En Carquinyoli; que aquest era el nom del prodigiós ninot.

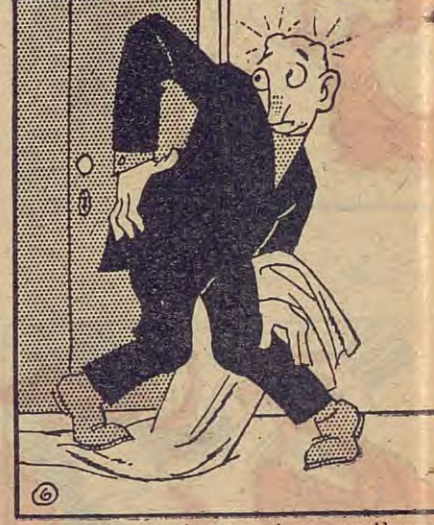
A la mateixa despesa on s'estava en Panxa-contenta hi vivia un trapasser que sempre rumiava la manera de fer-la guitza. Va veure pel forat del pany que...

...dormia com un soc i va tenir l'idea d'esverar-lo, simulant l'aparició d'un fantasma. Ja ho crec que s'esverà el pobre Panxa! Però tot seguit apretà el botó boxejaador a en Carquinyoli...

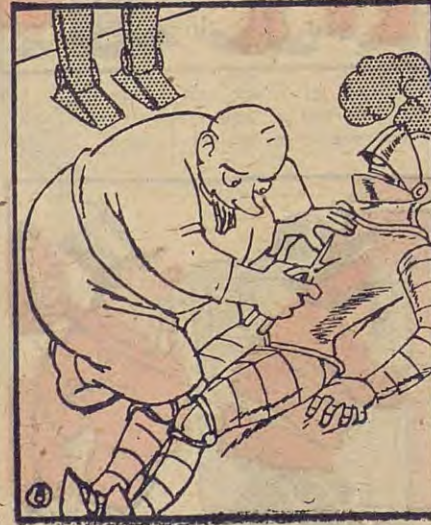
...que escometé furiosament al trapasser, amb una tanda de mastegots, crostons, pinyes, nates, plantofades, bolets i castanyots, que me'l deixaren en un estat que ni fet a mida per a encarregar-se'n la Creu Roja.

Però l'impertinent veí no quedà escamentat, per això. Al cap de poca estona, refet del tot, com en les pel·lícules de sèries, ja el seu cap en rumiava un de crespà per a fastiguejar a en Panxa-contenta.

Es posà l'armadura d'un guerrer avant-passat de la dispesera i féu la segona aparició al quarto de la seva presumpta víctima. Aquest cop no podria res en Carquinyoli! Com reia el trapasser!

Però en Panxa-contenta no té res de tonto i després de fer la traveta a l'amoinós veí, amb un obre-llaunes procedí a destapar-lo, com si fos una vil conserva; i un cop fora de la carcassa...

...apretà al ninot el boto del foot-ball i no volgueu saber els «schuts» que donar al pobre trapasser, fins que arribar a fer «goal». Resultat; i a favor d'en Carquinyoli.

MIRE-T

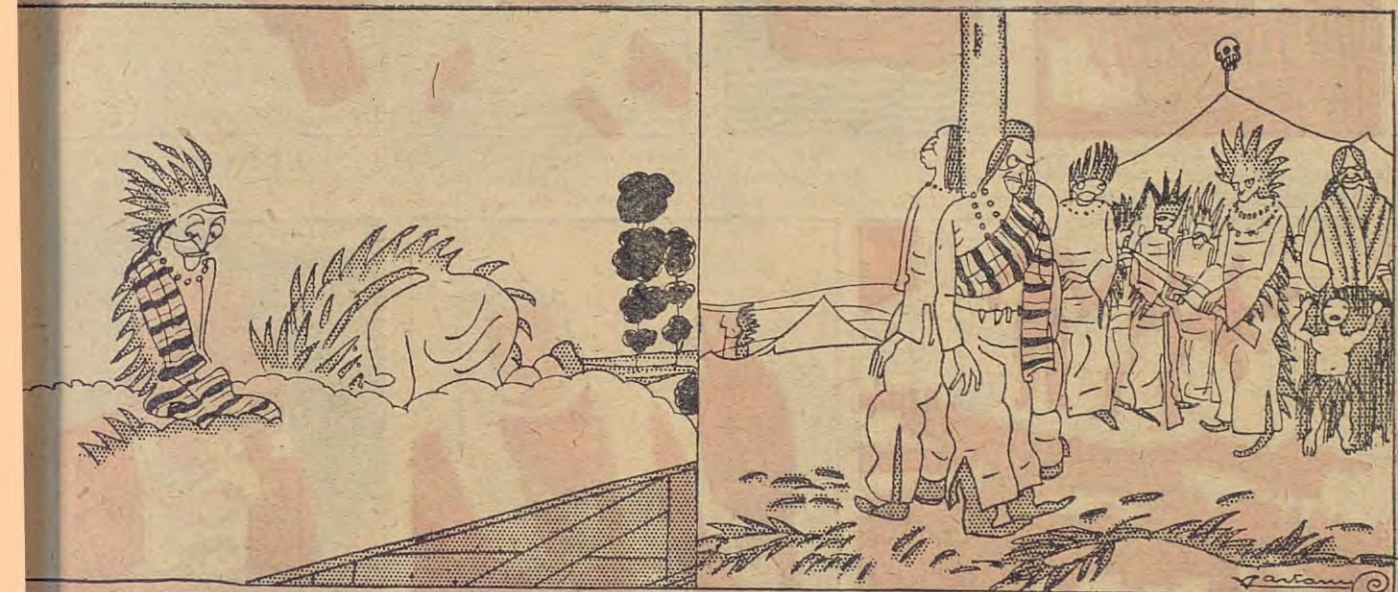
Digues-me el que menges i et diré qui ets

Els «Ala de mosca» eren terriblement ferotges mentre

l'alimentació llur fou a base de carn i sang i fetge.

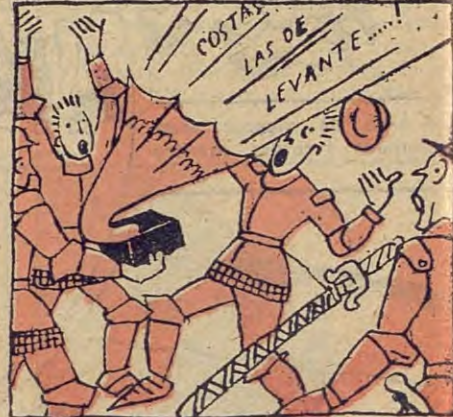
Tenien estomordides les tribus del voltant que, més benignes, havien de sofrir de tan en tan unes «razzies» terribles. Però tant i tant s'atiparen de vianda fresca, que arribà a manca i va haver-hi una fam horrorosa. Els «Ala de mosca», per a procurar-se queviures, van recórrer a l'expedient d'assaltar els trens en marxa.

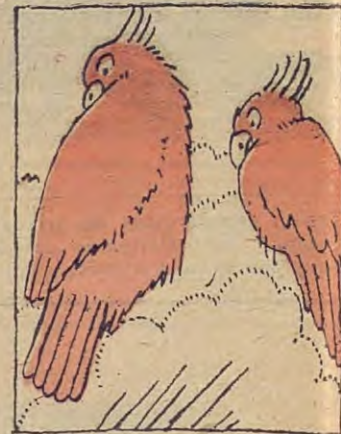
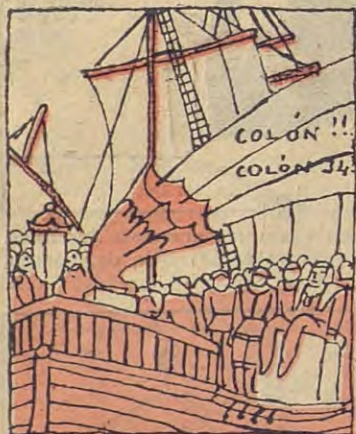
Més, oh dissort! Durant una llarga temporada els trens no portaren sinó carregaments de blat de moro, procedents de l'enorme collita de les extensíssimes plantacions de l'Oest. Els «Ala de mosca», tan carnívors, no se'n podien avenir. Però a tot és precis acostumar-se i, a falta d'altra cosa, el blat de moro va haver d'ésser la base de l'alimentació de la tribu. Això sí, es tornaren tan «gallines» que a la fi fou cosa fàcil per a les tribus del voltant, plomar-los i fer-los amb anafaina.

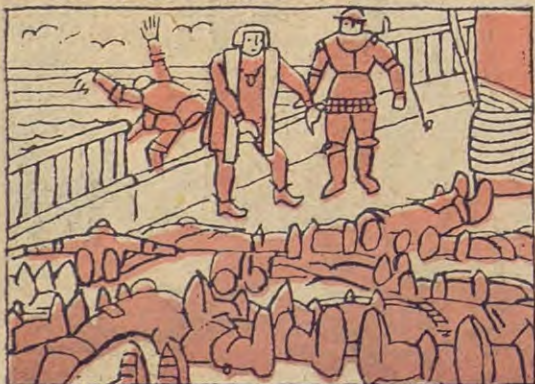
Un savi japonès ens conta, per mediació de l'Apa, qu quan en Cristòfol Colom posà el peu a les terres americanes, els ferotges negres exclamaren:—Ja ens han descobert!—Però lo que no ens acaben de dir aquests, ens ho conta un altre savi, no japonès, sinó alemany, que com se sap prou bé, són els savis més savis que hi ha al món. I ens diu aixís: Que quan els ferotges negres es veieren descoberts, fugiren, cames ajudeu-me, a amagar-se dins de lo més intrin- cat de les selves inexplorables i abandonaren a la platja tots els seus atuells...

...dels quals, com és de suposar, s'apoderaren els descobridors, trobant-hi collarets i penjants, plumeros, unes figu- retes estranyes i per fi, uses paperines llargues, estretes d'un extrem i amples de l'altre. Aquest atuell els cridà poder- osament l'atenció, car no n'havien vist enlloc i volien saber perquè servia. Mentrestant, un d'ells tocà, sense pensar, un piu que hi havia a la punta i aleshores, oh, sorpresa!, l'estrany atuell va rompre a cantar com si fos una persona.

De tornada a Espanya es divertien en fer-lo cantar, per a matar l'avorrimt de les llargues hores del viatge. I el feien cantar de nits i de dies igualment. Fins que arribats a l'Ecuador i potser degut a la calor que hi fa, i sinó aneu a saber perquè, l'atuell sofrí una metamòrfosi: tot d'un plegat es convertí en una bestiola.

Els guerrers caigueren morts a terra de l'espant i altres que es tiraren a l'aigua, moriren ofegats. Només sobre visqueren en Cristòfol Colom i el seu timoner. Com a record del fet, de les llàgrimes que vessaren els seus ulls plorant als seus companys, determinaren batejar a aquelles bestioles amb el nom de lloros. I heu's aquí com queda aclarida una qüestió que ha donat lloc a moltes raons i on se sap perfectament d'on ve el lloro, degut a les explicacions del savi alemany. Ah! I encara tenim un altre punt històric per explicar, que ens el contarà en son dia oportú un altre savi no japonès ni alemany, sinó tcheco-eslovac, que són uns savis que es porten l'oli.

4. - LES PERIPÉCIES D'EN MIRANIUS, per JIM-FIT i JUNCEDA

(Continuació.)

Però, en aquell mateix instant, en Parracot, que havia vist de reüll que el peix furiós s'atansava a marxes dobles, experimentà unes irresistibles ganes de fugir, i, abandonant la seva posició de difunt "sevillano", va girarse, fent caure a l'aigua al pobre Miranius, amb un gran ¡pataxa! Sort que feia moltes hores que en Parracot no havia menjat res, i per virtut de la llei científica del buit, la seva panxa actua de boia, su-

rant perfectament, per molt que el pobre home es posà a bracejar, de tal manera que en Miranius es sentia profundament avergonyit del ridícol que estava fent. Sort que no era fàcil que passés per allí cap conegut. Però, aviat, aquest incident que fins ara ha tingut més aviat un calent festiu, prengué aires de veritable tragèdia. El peix ferotge no s'havia desdit dels seus propòsits sinistres, i emprengué a nedar seguint els nostres dessolats amics, amb la boca tan oberta que semblava el túnel de Vallvidrera. En Miranius, que anava agafat en els elàstics d'en Parracot, s'havia anat aguantant fins aleshores, però si ell es podia sostenir, la situació, en canvi, esdevenia insostenible. De

sobte, el peix fa un salt prodigiós, clava cop de cua al clatell del senyor Parracot i se li planta al davant, cara a cara, amb la boca immensament oberta, amenaçant emportar-se-li el nas d'una queixalada.—A qui fas llengotes, tu!—el provocà en Miranius, per a mostrar que no s'atemoritzava. I, adreçant-se a en Parracot, l'aconsellà:—No us moveu d'aquí; i si ell mossega, mosseguen també!—Més m'agraden fregits!—exclamà en

Parracot, plorant.—No ploreu, que ja hi ha prou mullena, home.—Ai, Miranius, salva'm, per pietat! En Miranius, no es féu pas pregar. Tip de veure aquella boca tan oberta, ell que si que treu una sabata al seu ex-amo, i la presenta en sentit vertical al peix devorador. Aquest, clava queixalada amb tanta afició que els ullals de baix se li queden encastats fortament en el taló de la sabata, i els de dalt en la punta de la sola, quedant amb la boca oberta però immobilitzada. El peix s'hi va fer, allavors,

trionfant assegut damunt del seu portentós abdomen. Mentre el peix anava nedant a flor d'aigua tot anava bé; però quan se li ocorregué nedar cap el fons del mar, la cosa canvià d'aspecte, i més d'un cop el pobre Parracot tingué de beure bones glopades d'aigua. Sort que la "boia" era de grans dimensions, i

deslligà el peu del senyor Parracot, i encara que aquest era del parer de estirar el peix fins a terra i menjar-s'el, en Miranius, agraït perquè els hi havia servit de remolcador, el deixà anar amb el cordill agafat a la cua. De manera que uns quants anys més tard, un sabi naturalista que trobà aquest peix, va declarar que havia descobert una nova mena de peixos "piscis cordilius" pensant-se que aquell cordill l'havia nascut a la cua, com als peixos espasa, els neix l'espasa al morro. Tota l'agria que havien tingut en poder trepitjar terra, es convertí en terrible pànic quan al cap d'un moment que havien desembarcat, veieren arribar un selvatge tot cobert de plomes, i amb una cara, que féu exclamar a en Miranius:

(Continuació.)

EL FOTOCRAFELE BON FUTBOLISTA

No et moguis pas ni una mica veuràs que bé sortiràs.

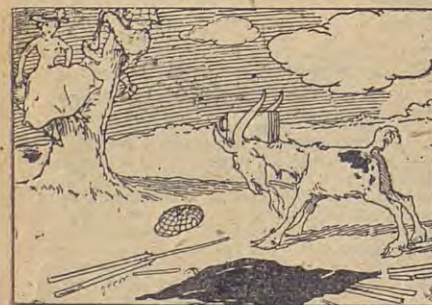
Prò què fa aquesta cabra, posant-se aquí al mig del pas?

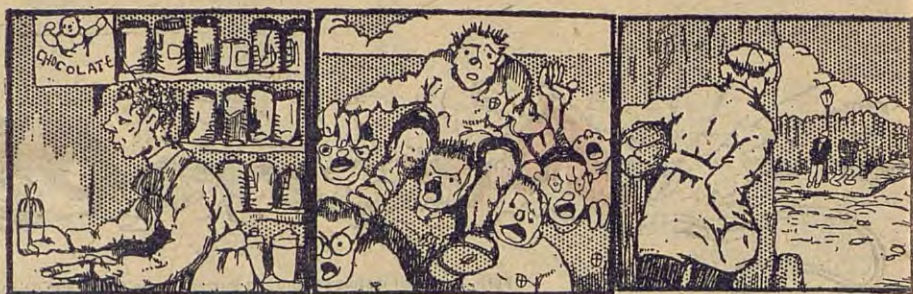
Quan te digui jo a la una a les dues i... a les tres...

Cataplum, la tamborella!

Ara jo els retrataré.

Una vegada hi havia un pobre noi, al qual l'ad-revenjava jugant a foot-després d'entrenar-se, va versa fortuna tenia reclòs ball i ho feia tan superior-reparar un parell de «pin-darrera d'un taulell d'adro-ment que gairebé sempre tes» sospitoses, que sem-guer, despatxant tot el sortia del camp a coll i bé blava que esperessin a sant dia pebre roig i can-dels seus admiradors. algú per a donar-li un dis-salada viada.

Ja ho crec que espera- Els dos lladres, perquè ...i amb tal encert, que ven a algú! Aquest algú ja haureu endevinat: que la pilota arribà a temps de era un milionari que vi-ho eren, escometeren al rebre ella la punyalada, via en el mateix carrer on pobre senyor armats de mortal de necessitat, que estava l'adroguer, amo del sengles ganivets i ho hau- els criminals dedicaven al nostra amic. ria passat malament, a no milionari, produint una trobar-se allí nostre cam-tan forta explosió, que féu pió, el qual «xutà» ràpi-anar a tomballons, atuits dament...

i esmaperduts, als dos ga-rec dels assassins fracas-noi de l'adroguer, que d'a-nàpies.

El soroll va atréurer poder salvar vida i fortu-llà, li pagà els estudis i la policia, que es féu càr-na, quedant tant agraït al el feu un home de carrera.

SOLUCIONS DE LA SETMANA PASSADA

A la xarada: Carrossa.

Al trenca closques: Les potes i la cua no són d'elefant i després, només men-ja llonguets i no pa de trostons.

Al jeroglífic comprimit: Granota.

Al jeroglífic difícil: Serafi.

I al logogrif numèric: Ratera.

R O D O L I N S I N C O M P L E T S

Quan la minyona ha badat

A mig dematí la «Ton»

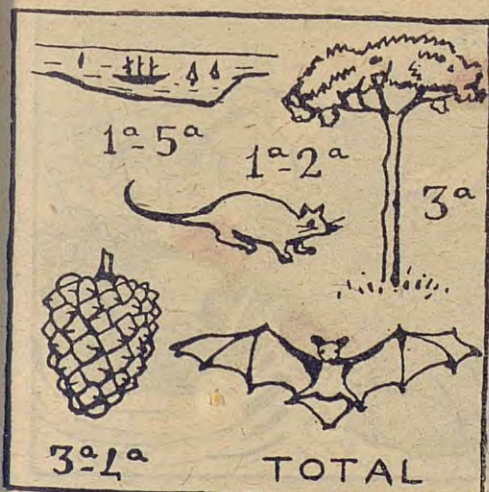
— Què passa? Ai, pobra de mi

TRENCA CLOSQUES

Aquesta vegada el pintamones ha fet un cabaç de bunyols. Per lo menys n'hi ha quatre. Qui els sabrà veure?

X A R A D A

Eduard i Josep Solà,
impresors. València, 200
Barcelona.—Tel. 1282 G.

RONDALLA

Continuació

s'h tonat a r, i tu:
- , com aquel
a i a - que b-
 i tu: Quant u
eu d'aqu a n a D
 Taqu a 000 a?
 t d'a r a ab
rit. — Ay aqu pa Això
que no. D : — Compr
ho - ncs la uy no +. — A r
que van , el dir que'l
 ll d' ja estaven es t ts
ique s' es ja E ta n pl
 . — Ah n ts? — LL
a que l' na D i's va que
p costat i .

(Continuarà)

SUBSCRIPCIÓ D'UN ANY

PATUFET solt	Barcelona	5'50 Ptes.
» amb fullatò novel·la	»	7'50 »
» » i VIROLET	»	12'50 »
VIROLET solt	»	5'50 »
PATUFET solt	Fora	6 »
» amb fullatò novel·la	»	8 »
» » i VIROLET	»	13 »
VIROLET solt	»	6 »

DOBLE COSTELLADA

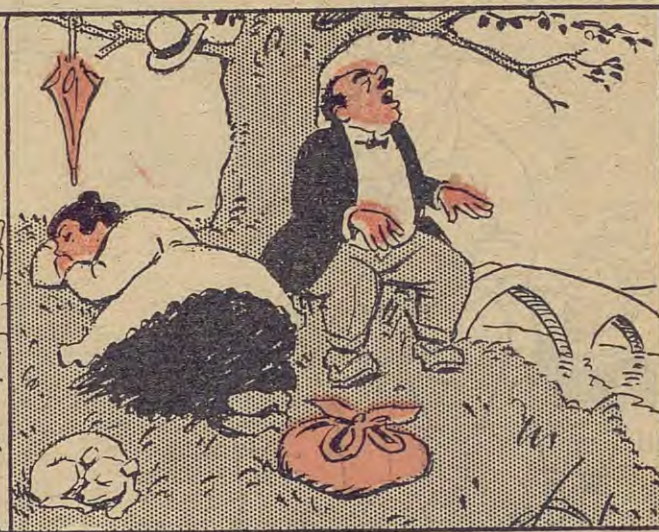

Un dia que feia bo
el senyor Quim i la dona
surten a fê excursió.

Allí, dalt d'un turonet,
fan una gran costellada
entre traguèt i traguèt.

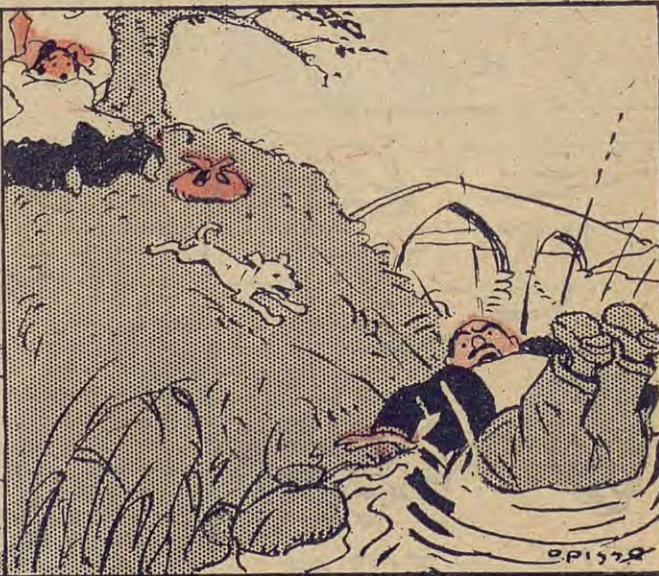
Com que han dinat molt rebé
la dona fa una becaina
i ell pren un xic de rapé.

De seguida al senyor Quim
el nas li fa pessigolles
i estornuda: Aaatxim... aaatxim!

Fa dos o tres tombarelles...

...i al riu se'n va de costelles.